



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев2 341/2016**  
**22.02.2017. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Бранка Војновић, адвокат из ..., против тужених „ВВ“, ... и „ГГ“, ..., ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2487/15 од 12.11.2015. године, у седници одржаној 22.02.2017. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2487/15 од 12.11.2015. године.

**ОДБИЈА СЕ** захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1833/12 од 28.05.2015. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба у делу којим су тужиоци тражили да суд поништи и мења номинално означени износ отпремнине наведен у чл. 3. ст. 1. Споразума о престанку радног односа закључених између тужилаца и тужених, променом новчаног износа отпремнине, на начин како је то наведено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, примарни тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се поништи одредба члана 8. Споразума о престанку радног односа тужилаца, ближе наведених у овом ставу изреке, као и да се обавезу тужени да на име накнаде штете по основу мање исплаћене отпремнине исплате и то: тужиоцу АА 856.833,06 динара, са законском затезном каматом од 07.09.2012. године и тужиоцу ББ 728.812,10 динара, са законском затезном каматом од 06.09.2012. године, као и да им тужени накнаде трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, евентуални тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се поништи Споразум о престанку радног односа закључен између тужилаца и тужених, ближе наведених у овом ставу изреке, као и да се утврди да је износ отпремнине тужиоца АА у висини од 4.189.645,48 динара, умањен за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање на терет запосленог и да је износ отпремнине за тужиоца ББ у висини од 3.517.665,58 динара, умањен за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање на терет запосленог, те да тужене солидарано обавезе да тужиоцима на име накнаде штете

по основу мање исплаћене отпремнине исплате и то: тужиоцу АА 856.833,06 динара, са законском затезном каматом од 07.09.2012. године и тужиоцу ББ 728.812,10 динара, са законском затезном каматом од 06.09.2012. године, као и да им тужени накнаде трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Ставом петим изреке, тужиоци су ослобођени обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2487/14 од 12.11.2015. године, жалба тужилаца је одбијена, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију у смислу члана 403. ЗПП, као и посебну ревизију (позивајући се на одредбе члана 404. ЗПП), због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на које ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били запослени код тужених и то: тужилац АА је био у радном односу код туженог „ВВ“, ... од 25.09.1987. године па све до 01.06.2012. године, када је засновао радни однос са туженим „ВВ“, ..., за обављање послова „...“, а наведене послове је обављао све до 14.09.2012. године, а тужилац ББ је био у радном односу код туженог „ВВ“, .. од 27.04.1982. године па све до 01.06.2012. године, када је засновао радни однос са туженим „ВВ“, ..., за обављање послова „...“, а наведене послове је обављао све до 14.09.2012. године, када је тужиоцима на основу Споразума престао радни однос код туженог. Чланом 3. наведеног Споразума одређено је да ће се потписивањем истог запосленом исплатити укупна накнада и то: тужиоцу АА износ од 3.250.000,00 динара, а тужиоцу ББ 2.689.470,00 динара, умањена за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање на терет запосленог, као и да је запослени сагласан да послодавац обустави и наплати укупна дуговања запосленог према послодавцу из укупне накнаде наведене у претходном ставу истог члана. Чланом 8. Споразума предвиђено је да је он кончан и неопозив и да се не може раскинути једностраном изјавом воље запосленог и послодавца, те да запослени и послодавац потврђују да је Споразум израз њихових слободно изражених воља, као и да је њихово потписивање извршено под пуном способношћу са расуђивање, без принуде, претње, заблуде или било које друге мање воље. Пре подношења захтева за споразумни престанак радног односа тужиоци су обавештени о висини обрачунате накнаде која ће бити исплаћена и имали су могућност да Споразум пре потписивања прочитају. Тужиоцима је исплаћена отпремнина у износима наведеним у овом Споразуму, која је нижа од отпремнине предвиђене Социјалним програмом који је престао да важи 30.09.2011. године, а који је у члану 19. предвиђао да послодавац може запосленом дати понуду да му престане радни однос, с тим да тим запосленима исплати једнократну отпремнину у висини од 750 евра за сваку годину рада проведене у радном односу увећану за једнократну отпремнину у висини 4

просечне зараде за месец који претходи месецу исплате отпремнине. У конкретном случају тужени није учинио овакву понуду, већ је до престанка радног односа дошло на иницијативу запослених, овде тужилаца, због чега тужени није био у обавези да им утврди исплату отпремнине предвиђену Социјалним програмом.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

Радни однос тужилаца код тужених је престао на онову њиховог захтева по коме је сачињен Споразум о престанку радног односа. На овај Споразум, како то правилно закључује другостепени суд, не могу се применити критеријуми за обрачун отпремнине које је тужени предвидео Социјалним програмом. Тужиоци су одабрали да закључе Споразум о престанку радног односа, када су били обавештени колики ће износ отпремнине примити у том случају. Околност што је тај износ нижи од износа који је исплаћиван по социјалном програму не може утицати на пуноважност закљученог споразума између тужилаца и туженог, јер су у тренутку закључења постојали сви законски услови за његову пуноважност. Споразум о престанку радног односа треба да буде израз слободне и јасне воље уговорача, а запослени мора да буде свестан њеног значаја и последица. Тужиоци су потписали споразум и на тај начин су изразили јасну и слободну вољу да им радни однос престане, а нису доказали постојање мана воље (заблуде), у смислу члана 61. став 1. Закона о облигационим односима, којом је прописано да је заблуда битна ако се односи на битна својства предмета, на лице са којим се закључује уговор, ако се закључује с обзиром на то лице, као и на околности које се по обичајима у промету или по намери странака сматрају одлучним, а странка која је у заблуди не би иначе закључила уговор такве садржине. Указивање тужилаца да су у конкретном случају прочитали Споразум само у делу који се односи на износ накнаде, а не и остале одредбе, не указује на постојање мана воље који би утицало на пуноважност овог Споразума, јер пропуст запосленог, да се пре потписивања било каквог уговора упозна у целини са садржином представља очигледан пример изостанка дужне пажње и не може утицати на пуноважност Споразума. Неосновано се ревизијом тужилаца указује да је одредба члана Споразума о престанку њиховог радног односа у супротности са Уставом РС, с обзиром да се оспореном одредбом Споразума тужиоци нису одрекли права на отпремнину, већ им је она исплаћена у износима који су им били предочени и који су они прихватили својим потписом.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се из ових разлога ревизија не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП). Приликом одлучивања Врховни касациони суд је ценио и остале ревизијске наводе, али их није посебно образлагао обзиром да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Тужиоцима нису досуђени трошкови ревизијског поступка, с обзиром да нису успели у ревизијском поступку.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија  
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић